

Arrest

**nr. 108 303 van 19 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2013, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 3 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 16 september 2011 (RvV 16 september 2011, nr. 66 721)

1.3. Verzoekster diende op 3 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 26 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 11 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster diende hiertegen op 18 februari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad .

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 11 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Op 13 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, M. V.(...) , Attaché, wordt aan de genaamde M.(...) E.(...) N.(...), geboren te (...) nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke

verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 18.03.2013.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 03.09.2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 16.09.2011. Betrokkene heeft vervolgens op 18.03.2013 per aangetekend schrijven een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene heeft eveneens een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 26.03.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.01.2013. Deze beslissing is op 11.02.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 03.06.2010. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.03.2013. Deze beslissing is op 13.08.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd op 11.02.2013 door de gemeente Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op

18.03.2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoekster zich met haar vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een

uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. In casu werd het beroep ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 augustus 2013 nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, minstens van rechtswege wordt geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van onderhavig arrest.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 13 augustus 2013 van haar vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor dit rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist overigens in haar nota met opmerkingen geenszins het dringend karakter van de vordering.

4.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij

aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

“De bestreden beslissing bestaat uit drie delen, nl. 1) een bevel om het grondgebied te verlaten 2) een inreisverbod van drie jaar en 3) bevel tot vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft één ondeelbare beslissing.

Dit houdt in dat wanneer één onderdeel niet rechtsgeldig werd genomen, bijgevolg de ganse beslissing dient te worden vernietigd,

Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

‘(...)’

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, de toepasselijke wetsbepaling stelt duidelijk dat het om een maximum van drie jaar gaat, automatisch is er dus ook een minimum waarbij de verwerende partij dus onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 18.03.2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.” (stuk 1).

De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekster, nochtans was verweerster op de hoogte van alle aangehaalde elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerster was op de hoogte van de ziekte van verzoekster evenals de recente verwickelingen. Verweerster was evengoed op de hoogte van de prangende humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevond op het ogenblik van de beslissing. Zij is volledig afhankelijk van haar Belgische familie. Bovendien woont zij samen met haar Belgische minderjarige kleinzoon waarvoor zij ook zorg draagt (stuk 5).

Verweerster kan niet voorhouden dat zij hiervan niet op de hoogte was nu alles aan verweerster werd meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing, ook de laatste actualisatie van de 9bis Vw. aanvraag werd voor de betekening van de negatieve beslissing hieromtrent aan verweerster meegedeeld. Deze actualisatie werd gefaxt om 10.19u terwijl verzoekster de negatieve beslissing heeft getekend om 11.05u (stuk 6).

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder art. 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting is dus geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste onlangs in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (stuk 7, RvV 31 mei 2013, nr. 104 767).

(...)

Het feit dat aan verzoekende partij verboden wordt om gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (stuk 7, RvV 31 mei 2013, nr. 104 767).”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een aantal bijlagen toe met betrekking tot eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging en het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met haar dochter, schoonzoon en kleinkind. Ter terechtzitting legt de raadvrouw van verzoekster nog bijkomende documenten neer die betrekking hebben op haar integratie en haar medische situatie.

4.3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.3.3. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

4.3.3.4. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding inzake artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

4.3.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd. De motieven voor dit aspect van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 18.03.2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

4.3.3.6. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op het eerste middel van verzoekster:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster onterecht meent dat de motivering van het inreisverbod louter en alleen bestaat uit de verwijzing naar het niet naleven van de terugkeerverplichting.

Zij voert immers zelf aan dat de bestreden beslissing één beslissing betreft, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar die in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het

inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cfr, RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het geheel van de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, aangezien de bestreden beslissing een gedetailleerde beschrijving van de verblijfs geschiedenis van verzoekster bevat, waarbij wordt gewezen op de door haar ingediende aanvragen en de beoordeling daarvan door het bestuur. Op grond daarvan wordt geoordeeld dat verzoekster de reglementeringen niet respecteert en manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfs situatie, zodat een gedwongen terugleiding naar de grens noodzakelijk is. Die elementen behoren onlosmakelijk tot de motieven van de bestreden beslissing.

Verwerende partij verwijst in dat verband naar de rechtspraak van de Raad, die mutatis mutandis van toepassing is:

'(...)

(RvV 17 december 2012, nr. nr. 93696)

Bij bestreden beslissing wordt niet enkel vastgesteld dat (...) oordeel over een mogelijk verblijfsrecht, doch dat dit niet weerhouden kon worden. Tevens blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in het licht van de beoordeling die het bestuur reeds maakte over de in dit verzoekschrift opgeworpen elementen, met name de medische en de familiale situatie van verzoekster.

Uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing de determinerende motieven waarop zij is gesteund bevat, zodat is voldaan aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoekster voert niet dat verwerende partij rekening had moeten houden met anderen elementen dan de reeds beoordeelde. Zij stelt immers uitdrukkelijk dat verwerende partij reeds op de hoogte was van alle elementen die zij in casu aanvoert, met name haar medische problematiek en familiale situatie.

Zij werpt op dat zij op 13 augustus 2013 om 10u19 een aanvulling van de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 aan verwerende partij overmaakte per faxpost.

Los van het feit dat die stukken geen invloed kunnen hebben op de regelmatigheid van de beslissing inzake de bedoelde aanvraag, zoals die reeds op 13 maart 2013 was genomen, kunnen die stukken ook geen invloed hebben op de regelmatigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster bevestigt immers dat zij die aanvulling heeft gemaakt nadat zij werd aangehouden met het oog op de kennisgeving en uitvoering van de bestreden beslissing, zodat verwerende partij er geen rekening mee kon hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien verduidelijkt verzoekster op geen enkele wijze de inhoud van de op 13 augustus toegezonden stukken, en formuleert zij niet hoe de inhoud ervan essentieel zou verschillen van haar situatie zoals zij reeds bekend was bij verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, en invloed zou kunnen op de bestreden beslissing, zodat zij niet aantoonbaar belang te hebben bij de verwijzing naar de niet nader omschreven aanvulling.

Uit het nazicht van de aanvulling van 13 augustus 2013 blijkt overigens dat zij zich opnieuw beroept om haar familiale situatie, en zoals in het kader van de beoordeelde aanvraag aanhaalt bij het gezin van haar dochter in te wonen en te (...)

Gezien verwerende partij bij beslissing d.d. 11 maart 2013 had geoordeeld dat de familiale situatie van verzoekster geen uitzondering op de verblijfs wetgeving kon rechtvaardigen - geen toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd toegestaan - is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat die familiale situatie evenmin invloed kan hebben op de verblijfs historie van verzoekster op grond waarvan de maatregel van het inreisverbod werd opgelegd, en is het niet kennelijk onredelijk die familiale situatie geen bijzonder gewicht te geven bij de invulling van de maatregel van het inreisverbod.

Op verwerende partij rust ook geen verplichting om de met tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer reeds inhoudelijk beoordeelde medische situatie opnieuw te beoordelen louter omdat een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Verzoekster laat na om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de bestreden beslissing met het inreisverbod tot een schending van artikel 3 EVRM leidt en dat verwerende partij van die elementen op de hoogte kon zijn.

Zij stelt dat zij omwille van haar medische aandoening dient te worden opgevolgd in België en het inreisverbod van drie jaar nefast zou zijn voor haar ziekte.

Zij toont echter niet aan dat de nodige behandeling niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Zij voegt bij haar verzoekschrift een gedeelte van het rapport "Ukraine Health system review Vol.12 No. Health System in Transition" toe. Zij geeft hierbij geen duiding en licht niet toe hoe dit onderdeel van het document, dat het hoofdstuk 6, "Provision of services" en de onderdelen "6.1 public health", "6.2 patient pathways", "6.6 pharmaceutical care", "6.11 mental health care" en "6.12 dental care" omvat, haar stelling ondersteunt.

De verstrekte informatie, die een algemene draagwijdte heeft, spreekt in casu geenszins voor zich, gezien verzoekster aanvoert dat zij lijdt aan de ziekte van Hashimoto, een schildklieraandoening, ontstaan ten gevolge van de Tchernobyl- ramp in 1986.

Zij vermeldt in het verzoekster tevens een suïcidepoging te hebben ondergaan, zonder verdere toelichting. Uit stuk het onder 'stuk 8' ondergebrachte medisch verslag van Dr. D.F. (...)

"Patiënte (...) woont sinds enkele maanden in België (bij haar dochter. (...)

Dochter heeft geen weet van psychiatrische incidenten, voorbij maanden wel af en toe suïcidale uitingen gedaan. Voorstel opname nog te verlengen en morgen herevaluatie.

05/02: Bij herevaluatie lijkt het niet om een sulcidepoging te gaan maar eerder een krachtig signaal dat het voor de patiënte erg moeilijk is in huidige situatie waarbij ze zich te veel vindt binnen het gezin waarin ze is opgevangen. Ambulante Follow-up is noodzakelijk maar opname kan vermeden worden."

Verder wordt geen informatie inzake suicidaliteit of psychische problemen verschaft.

Uit de door haar aangebrachte medische stukken blijkt niet dat verzoekster lijkt aan een psychische problematiek die aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM omwille van de bestreden beslissing.

Evenmin kan uit de haar aangebrachte stukken blijken dat het inreisverbod van drie jaar "nefast" zou zijn voor haar ziekte.

In het standaard medisch getuigschrift d.d. 16 november 2011 wordt geattesteerd dat de gevolgen van een eventuele stopzetting van de behandeling zouden bestaan uit problemen bij zwangerschap, obesitas, verhoogde cholesterol en een verminderde levenskwaliteit. In het standaard medisch getuigschrift d.d. 16 januari 2012 stelt de arts in dit verband: "zie vorig verslag". Nergens wordt gestelde dat een eventuele stopzetting van de behandeling nefast zou zijn, noch wordt terminologie met dezelfde draagwijdte gehanteerd.

Noch kan daaruit niet blijken dat zelfs de eventuele afwezigheid van een behandeling zou leiden tot een Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 EVRM, waarbij het Hof duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In het principesarrest N. v. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr- 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs, The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42):

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning." (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N, t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In §43 stelt het Hof dat, hoewel niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest D. tegen het Verenigd Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden, (EHRM, N, t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n" 26565/05, § 43).

De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolgd heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, volstaat volgens het Hof immers niet om tot een onmenselijke of vernederende behandeling te leiden.

Verzoekster toont met haar summiere, algemene en niet duidelijk onderbouwde beschouwingen met betrekking tot haar medische problematiek niet aan dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt en dat in haar hoofde dwingende humanitaire redenen die pleiten tegen zijn verwijdering dwingend zijn.

De loutere stelling dat 'haar toestand verslechterd is', en de toevoeging van twee recente medische attesten waaruit louter kan worden opgemaakt dat zij bepaalde sterkere medicatie moet nemen waarmee haar situatie opnieuw stabiel is en strikte opvolging noodzakelijk is, laat niet toe te besluiten dat de beoordeling zoals gemaakt door de ambtenaar-geneesheer thans achterhaald zou zijn en dat een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Waar verzoekster tenslotte opmerkt dat zij ten laste is van het gezin van haar dochter in België, voert zij niet aan zij van hen geen financiële hulp zou kunnen krijgen indien zij niet langer in België zou verblijven, zodat zij niet duidelijk maakt noch staft dat dit element onverenigbaar zou zijn met de bestreden beslissing in het kader van haar grondrechten of een andere rechtsregel.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk een ernstige grief op grond van artikel 8 EVRM aan te voeren. Zij benadrukt de onmogelijkheid om haar feitelijk gezin in België gedurende drie jaar te bezoeken, zonder aan te voeren dat zij het bedoelde contact met hen niet kan hebben in het land van herkomst (of elders).

Artikel 8 EVRM kan niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogamer v. The Netherlands, §39). Het verleent verzoekster geenszins als zodanig het recht om het gezin van haar meerderjarige dochter in België te bezoeken.

Gezien de bestreden beslissing geen einde stelt aan een verblijfsrecht van verzoekster, maar enkel een einde stelt aan een illegaal verblijf, dient in het kader van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM geen toetsing aan het tweede lid (...)

In onderhavig geval is gelet op het illegaal verblijf van verzoekster geen sprake van een inmenging in de uitoefening van het privé- en gezinsleven, zoals verduidelijkt door rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36). Dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verzoekster voert niet aan dat de bestreden beslissing dergelijke gevolgen met zich meebrengt, maar stelt louter dat zij gedurende drie jaar niet in het land van haar keuze contact kan hebben met het gezin van haar meerderjarige dochter, wat echter niet onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM valt.

Verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken wat betreft de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande, verzoekster toont niet aan dat verwerende partij op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Gezien verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar het grondgebied niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Verzoekster meent onterecht dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij bij het invullen van de termijn van het inreisverbod inhoudt dat zij dient te staven' waarom een (...).

De Raad bevestigde Reeds dat het bestuur wettelijk gezien de mogelijkheid heeft om tot een inreisverbod van drie jaar te beslissen, indien het vaststaat dat de vreemdeling ressorteert onder artikel 74/11, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 (RvV 17 december 2012, nr. 93.696, zie supra).

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigd dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was - artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting van de Europese regelgeving - om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verzoekende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien zij oordeelt dat geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013, noch betwist zij haar verblijfshistoriek, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Gezien verzoekster langdurig illegaal in het Rijk verblijft, geen initiatief toonde om een einde te maken aan het illegaal verblijf, en aan verwerende partij geen bewijzen voorlegde van een eventuele onmogelijkheid om te grondgebied te verlaten, is het in casu niet kennelijk onredelijk om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekster nuttig voor haar belangen kan opkomen, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. cf. (R.v.St, nr, 167.853, 15 februari 2007; RvV 29 juli 2008 nr. 14.567).

Verzoekster toont niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken. Vooreerst de bestreden beslissing werd genomen werden de door verzoekster ingediende asielaanvraag op (...) twee aanvragen om machtiging tot verblijf inhoudelijk beoordeeld, zodat zij in het kader van de door haar ingeleide procedures nuttig voor haar belangen kon opkomen.

Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat rekening werd gehouden met de elementen eigen aan haar dossier dat door haar werd samengesteld en ze zet bovendien niet uiteen welke argumenten zij bijkomend wenst aan te brengen in het kader van haar "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing, zodat haar belang in deze grief daarom niet is aangetoond, (cf. R.v.V., 16 november 2010, nr. 51 124)

Waar verzoekster kritiek aanvoert uit naam van haar kleinkind, op grond van de artikelen 22bis van de Grondwet en artikel 7 4/13 van de wet van 15 december 1980, is het middel onontvankelijk, gezien haar kleinkind niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing en geen partij is in onderhavige procedure.

De overige aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig."

4.3.3.7. Zowel de verzoekende als de verwerende partij benadrukken dat de bestreden beslissing als één geheel moet worden beschouwd. Volgens de verwerende partij blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster.

4.3.3.8. Ter terechtzitting benadrukt de raadvrouw van verzoekster dat deze laatste zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat er met betrekking tot het inreisverbod een discretionaire bevoegdheid bestaat waarbij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur verplicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

4.3.3.9. Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001).

4.3.3.10. De verwerende partij tracht in haar nota met opmerkingen te verwijzen naar het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, waarbij in het kader van de terugleidingscomponent de verblijfshistoriek van verzoekster in herinnering wordt gebracht. De Raad stelt echter vast dat de overwegingen die worden vermeld in het kader van de beslissing tot terugleiding aangaande de weigeringsbeslissingen inzake verzoeksters asielaanvraag en inzake haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, omstandigheden uitmaken die de gedwongen terugleiding van verzoekster eventueel kunnen rechtvaardigen, doch geen blijk geven van een afweging met betrekking tot de duur van het inreisverbod in het licht van haar specifieke persoonlijke situatie. Uit de loutere vaststellingen dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat dus niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, kan al niet worden afgeleid dat een inreisverbod in casu passend is, laat staan dat dit de verwerende partij zou nopen om een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. De motieven lijken niet van aard dat zij het inreisverbod op afdoende wijze kunnen schragen.

4.3.3.11. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de verwerende partij nergens concreet verduidelijkt uit welke van de overwegingen uit de bestreden beslissing zou blijken dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster bij het opleggen van een inreisverbod voor de

maximumtermijn van drie jaar. Bij de bespreking van de grieven die gestoeld zijn op artikel 3 en 8 van het EVRM, reikt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een aantal post factum motieven aan. Zo stelt de verwerende partij in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dat verzoekster weliswaar de onmogelijkheid benadrukt om haar feitelijk gezin in België te bezoeken gedurende drie jaar maar niet aanvoert dat zij het contact met haar feitelijk gezin in België niet kan hebben in haar land van herkomst. Daargelaten de vraag of deze motieven pertinent zijn in het licht van de specifieke situatie van verzoekster, dringt zich de vaststelling op dat deze overwegingen nergens in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen.

4.3.3.12. De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht.

Prima facie is het eerste middel in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig. De overige door verzoekster aangevoerde middelen dienen bijgevolg niet te worden onderzocht.

Aangezien, zoals trouwens door beide partijen wordt bevestigd, de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, kan de component van het inreisverbod niet van het geheel van de bestreden beslissing worden afgesplitst. Thans blijkt dat er een ernstig middel werd aangevoerd betreffende het opgelegde inreisverbod. Bijgevolg dient, indien aan beide andere cumulatieve voorwaarden voor de schorsing is voldaan, de bestreden beslissing in haar geheel te worden geschorst.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster in haar verzoekschrift het volgende aan:

“De verzoekende partij verwijst naar artikel 39/82§2 Vreemdelingenwet.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten beslissing verantwoorden worden hierboven uiteengezet.

De verzoekende partij zal door de uitvoering van de maatregel manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen. Hierboven werd overigens al uitvoerig besproken waarom.

De bestreden beslissingen houdt voor verzoekster in dat dit tot gevolg zal hebben dat zij blootgesteld zal worden aan ondermeer schendingen van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM. Nu zij weggetrokken wordt van

haar feitelijk gezin waarvan zij trouwens ook ten laste is en gezien haar gezondheidstoestand niet zal kunnen worden opgevolgd in het land van herkomst

Bovendien wordt haar mogelijkheid op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien door art. 13 EVRM verhinderd (stuk 10, Luik, 1 oktober 2012, AR 12/720/c) hetgeen ernstige onherstelbare gevolgen heeft nu men zich enkel op art. 9ter Vw. kan beroepen indien men in België verblijft.

Daarenboven kan verzoekster ons territorium gedurende drie jaar niet betreden, verzoekster kan dus haar kleinzoon gedurende drie jaar niet zien. Zij heeft altijd voor hem gezorgd, dit kind is opgegroeid bij zijn oma, het betreft een kind met de Belgische nationaliteit. Gedurende die drie jaar zal het kind ontegensprekelijk vervreemden van zijn bloedeigen familie.

Daarenboven kan elk redelijk denkend mens inzien dat de bestreden beslissing met een inreisverbod van drie jaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt (RvS, 1 december 1992, nr. 41.247). Het uitvoeren van de beslissing zou immers inhouden dat verzoekster gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer mag zetten op Belgische bodem hoewel haar feitelijk gezin zich hier bevindt en zij hier dient behandeld te worden voor haar ziekte.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St nr. 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is voldoende (R.v.St. nr. 100.400, 26 oktober 2001).

Huidige procedure gaat niet over de beoordeling van de aangevoerde middelen, enkel de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. de weigering van een visumaanvraag in het kader van een procedure gezinshereniging) alvorens een uitspraak (arrest) te hebben over de nietigverklaringprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.”

4.4.3. De verwerende partij stelt met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert aan dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM, omdat zij zal worden losgerukt van haar feitelijk gezin waarvan zij ten laste is en niet de nodige medische zorgen zal kunnen verkrijgen in haar land van herkomst. Zij verwijst hierbij naar de toelichting van de middelen. Gezien een beroep tot nietigverklaring hangende is in het kader van een procedure ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zou artikel 13 EVRM zijn geschonden.

Zij voegt daaraan toe dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op zich erin zou bestaan dat zij haar kleinkind, die zij mee heeft opgevoed, en haar feitelijk gezin gedurende drie jaar niet meer in België kan bezoeken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel samenloopt met de aangevoerde middelen waar de schendingen van artikel 3, 8 en 13 EVRM worden aangevoerd, zodat verwerende partij verwijst naar het onderstaande verweer, waaruit blijkt dat geen ernstige elementen worden aangehaald om de vermeende schendingen te staven.

In het licht van het feit dat zij nergens in het verzoekschrift uitsluit dat haar dochter, schoonzoon en kleinzoon haar in het land van herkomst of verblijf zouden kunnen bezoeken, maakt zij niet duidelijk waarom het feit dat dit contact gedurende drie jaar niet in België kan plaatsvinden, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou uitmaken.

Verzoekster maakt niet aannemelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden omwille van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.”

4.4.4. De verwerende partij meent dat er geen sprake kan zijn van een nadeel omdat dit samenloopt met de aangevoerde middelen en omdat deze middelen volgens haar niet ernstig zijn, zoals blijkt uit het vervolg van haar nota. De Raad merkt echter op dat het middel dat gestoeld is op de schending van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht, zoals hierboven uitvoerig toegelicht, wel degelijk gegrond werd bevonden.

4.4.5. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als gevolg van een ‘onwettig’ inreisverbod, dat werd opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, zonder dat blijkt dat door de verwerende partij met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden, kan worden beschouwd als een evident nadeel, zeker in het geval waarbij er sprake is van een feitelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied, dat door de verwerende partij geenszins wordt betwist.

Er werd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

5. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 augustus 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizenddertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

F. TAMBORIJN